

LIBRIS
MAGAZINUL DE LIVRE

NEÎMBLÂNZIȚII

Atacul roiului

JACOB GREY

Traducere din limba engleză

ALINA POPESCU

ABY îl sănătatea
TATI sănătatea
VIR ALĂU sănătatea

ABY îl sănătatea
TATI sănătatea
VIR ALĂU sănătatea

ABY îl sănătatea
TATI sănătatea
VIR ALĂU sănătatea

6-213-826-303-870 1432

nemí

CAPITOLUL 1

Sunt fantome în locul ăsta, își zise Caw. Poate nu din acelea care se năpustesc prin încăperi goale, trântind usi și urlând, ci niște spirite mai măhnite. Tristețea plutea în aer, tăcută și ștearsă din amintirile celor vii.

Se uită la ceasul dăruit de Crumb – două după miezul nopții.

– Nu e deloc o idee bună, zise Glum.

Era cocoțat pe o creangă la trei metri înălțime, cu ciocul odihnindu-se în penajul bogat de pe piept.

– Sunt mai bătrân decât tine. De ce nu ascultă nimeni de glasul experienței?

– Ba am ascultat, îl contrazise Caw. Doar c-am ales să te ignor.

Încerca să pară încrezător, dar, cum stătea ghemuit și tremurând în tufișuri, își simțea gura uscată. Casa din fața lui era abandonată, cu pereții scorojiți și acoperiți cu graffiti. Numără două ferestre încă intacte;

LIBRIS

celealte erau fie crăpate, fie bătute în scânduri. Peluza era aşa de neîngrijită, că nici măcar nu mai exista o alee spre uşa de la intrare. Unul dintre copacii care creşteau lângă casă fusese smuls din rădăcini de o furtună, iar crengile sale, care distruseseră o portiune de acoperiş, dădeau acum impresia că ar creşte direct din clădire.

— *Casă, dulce casă*, mormăi Screech, țopăind agitat pe umărul lui Caw.

Ghearele Tânărului corb îl zgâriau pe Caw, chiar și prin haina de piele.

— *Acasă?* își spuse Caw în gând. Nu simtea c-ar fi casa lui. Deloc.

Scormoni prin noianul de amintiri, dar locul acesta nu se afla printre ele. Nu avea decât cinci ani când fusese luat de corbi, și nimic din aspectul clădirii din fața lui nu-i era familiar. În afară de tulburătoarea senzație de spaimă care-l cuprindea privind-o; aceeași senzație pe care-o avea și-n vis.

— *Nu-i încă târziu să ne întoarcem la biserică*, îi zise Glum. *Poate mâncăm ce-a mai rămas din plăcintele alea cu cartofi dulci de aseară, Caw. În plus, cum putem fi siguri că ăsta e locul exact?*

— Pur și simplu știu, îi răspunse Caw, simțind o siguranță rece în măruntaie.

În spatele lui se auzi un fâlfâit scurt și un al treilea corb se lăsa ușor pe pământ. Subțire și zveltă, femela înfipse un cioc ascuțit în sol și smulse un vierme care se zbătea. Creatura cleioasă se tot frământa și se

încolacea. Pasărea își dădu capul pe spate cu o mișcare scurtă și o înfulecă.

– *Salut, Shimmer!* îi strigă Screech, umflându-și pieptul.

– *Terenul e liber*, îi anunță femela corb, din al cărei cioc încă mai picau bucătele de pământ. *Ce mai așteptați?*

– *Ca acestui Tânăr să-i vină mintea la cap*, răspunse Glum. *Să lase trecutul unde îi e locul.*

– *Nu-i strica plăcerea*, spuse Shimmer, deschizând aripile. Luceau în ape albastre și roșii, asemenea uleiului pe caldarâmul ud. *Mi-a luat o lună să găsesc casa asta. Dacă nu intră Caw, mă duc eu.*

– Vreți să încetați să mai vorbiți despre mine, de parcă n-aș fi de față?

În mod excepțional, corbii se opriră din ciondăneală și tăcură. Se întâmpla destul de rar, mai ales de când Shimmer se alăturase grupului. Corbii sunt încăpătânați. Le place la nebunie să se certe și, chiar mai abitir, să aibă ultimul cuvânt. Mai puțin lui Milky, bătrâna pasare alături de care crescuse Caw. În toți anii petrecuți în cuib, nu rostise mai mult de douăzeci de cuvinte. Băiatul își dori ca Milky să mai fi fost cu ei.

Se ridică, își dezmorți mijlocul și aruncă o privire în lungul străzii. Niciuna dintre clădirile din partea asta a orașului nu mai era locuită. Familiile se mutaseră cu totul când slujbele se împuținaseră după Vara

---

¹ „Lucire, licărire”, în lb. engl. (n. tr.).

Întunecată – războiul tainic dintre neîmblânziți, care izbucnise în urmă cu opt ani. Un scuter stricat și ruginit zacea într-un șanț îngropat în frunze, iar mai jos, într-un copac ce se înălța într-o curte, atârna strâmb un leagăn cu frânghiile uzate.

O clipă, Caw se întrebă cum ar fi fost să crească aici. S-ar fi jucat oare cu alți copii din casele care acum zăceau în părăsire? Era greu să-ți închipui râsete zglobii într-un loc atât de posomorât și sufocat de tăcere. Cu inima bubuind, o porni pe aleea de acces către casă. Ușa era bătută în scânduri, dar se putea strecura cu ușurință printr-o fereastră.

– *Încă te mai poți întoarce*, îl auzi el pe Glum, care se încăpățâna să nu se miște de pe creanga lui.

Lui Glum îi era ușor să vorbească – pentru el, casa asta nu însemna nimic. Dar era totul pentru Caw. Timp de mulți ani, trecutul lui fusese o enigmă, o mare pe care naviga fără hărți. Însă locul ăsta era un punct de referință și nu-l mai putea ignora. Cine știe ce-ar fi descoperit înăuntru?

Băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o fotografie mototolită – părinții lui, în vremuri mai fericite. Crumb i-o dăduse. Neîmblânzitul-porumbel se împotrivise și el venirii aici, mormăind că era „o pierdere de vreme”. Caw mângâie cu degetul mare chipurile părinților. Arătau aproape la fel ca atunci când îi găsise în Tărâmul Morților. Petrecuse cu ei doar câteva clipe prețioase,

care îi lăsaseră inima Tânjind după mai mult. Unde să-i descopere mai bine, dacă nu în acest loc?

Le era dator să nu se întoarcă.

Când puse mâna pe una dintre scândurile care barricadau fereastra, constată că aceasta era desprinsă. Apucă zdravăn marginea și o smulse cu ușurință, cu cuiele ruginite cu tot. Celelalte scânduri nu-i puseră nici ele probleme și curând calea fu liberă.

Caw îi simți pe corbi în spatele lui și se întoarse. După cum se aștepta, erau toți trei pe pământ.

– Lăsați-mă să intru singur, le spuse.

Shimmer încuviință tăcută, iar Screech țopăi câțiva pași înapoi. Cu un gest teatral din cap, Glum își feri privirea.

Înăuntru, Caw găsi un comutator, dar nu se miră deloc că nu se întâmplase nimic după ce-l apăsase. Aerul era stătut și răcoros. Prin întuneric zări contururile mobilei răsturnate și tablourile care atârnau strâmb pe pereți. Din foaier se înălța o scară monumentală care ducea la un palier, apoi o cotea în direcția opusă, spre primul etaj. Lui Caw i se năzări că vede ceva mișcându-se acolo sus – un sobolan ori poate o pasare, dar când se uită din nou, nu mai era nimic.

Caw simțea oarecum că aparține aceluia loc. Unele mici obiecte îi păreau cunoscute – un abajur, o clanță, o draperie zdrențuită. Sau poate că mintea îi juca fește, vrând să descopere ceva semnificativ printre rămășițele unor vieți uitate.

Printroncă arcadă, Caw zări o canapea veche și uzată și sărmalele care ieșeau dintr-o priză. Se apropi și dinaintea ochilor îi apără o masă de sufragerie. Un val de frică îi turnă plumb în picioare.

Cunoștea încăperea astă, îi apărea adesea în coșmăruri. Aici se petrecuse totul – chiar lângă masa aceea părintii lui fuseseră uciși de păianjenii lui Spinning Man. Acum era acoperită de praf, însă Caw nu mai reușea să facă un pas.

În schimb, se întoarse și începu să urce scara. Treptele scărțâiau. Cu fiecare pas umbra nostalgiei din inima lui creștea. Când ajunse la primul etaj, picioarele îl purtă mecanic către o ușă de care atârna o figurină în formă de tren. Pe ea erau pictate cuvinte pe care le recunoștea din lectiile lui Crumb – „Camera lui Jack”.

Jack Carmichael.

Odinoară acesta fusese numele lui.

Caw trase adânc aer în piept și împinse ușa.

Ochii îi căzură asupra ferestrei de pe peretele opus și genunchii i se înmuiară. Amintirile, parcă desprinse dintr-un vis, se cristalizără într-un sentiment de frică pură. Caw se prinse de tocul ușii ca să nu cadă.

Își amintea de mâinile ferme ale părintilor care îl trăgeau din pat și îl târau către fereastră. Degetele lor îl strânseseră aşa de tare că-l învinețiseră, iar urechile lor păruseră surde la strigătele lui de panică. Apoi tatăl lui deschisese geamul, iar mama îl azvârlise afară.